

hos et enkelt Parti herinde i Salen, brød ud i alle Befolkningens Lejre fra den ene Ende af Landet til den anden. Det nyttede ikke længere, at Rigsdagsmændene rejste rundt og bade om, at Folk skulde være rolige, og at Forsvarskommissionen ikke maatte forstyrres. Men naar Befolkningen saa Kendsgæringer som disse, kunde man ikke bringe den til Ro og Stilhed, Mistænksomheden var vakt, Uro og Mistillid vare opstaaede hos den, og det har jo ogsaa vist sig, at denne Uro og Mistillid har givet sig et stærkt Udslag rundt omkring i vort Land.

Endelig brød denne Uro og Mistillid ud i lys Lue ved Ministerskiftet i dette Aar. Den Gang, den nuværende Konseilspræsident og Forsvarsminister stod frem og forkyndte, at han havde tabt sin Tro paa Militærudgifternes Nedsættelse, da Venstre i sit Program, hvorunder det havde kæmpet i en Menneskealder, strøg Sætningen om Militærudgifternes Nedsættelse, da Ministeriet paa sidste Aars Finanslov indførte sin Anmærkning, der gjorde et stærkt Attentat paa Bevillingsretten netop paa dette Omraade, da var det ikke længere muligt at holde Uroen og Mistænksomheden borte fra denne Sag. Vi vide alle, hvilke Følger disse Skridt havde, at de medførte en Sprængning indenfor Regeringens eget Parti, at det store stærke Flertal sank ned til et saa lille Flertal, som tænkes kan, at endog et andet politisk Parti, de moderate, fandt, at det var dog for galt, saa at ogsaa de fandt sig beføjede til nu at tage Afstand derfra og ikke længere vare i Stand til at følge Ministeren paa den Vej, han var kommen ind paa.

Efter disse Bemærkninger skal jeg vende mig til selve Lovforslaget. Det er jo et Skridt fremad paa den samme Bane, som Regeringen saa længe har vandret, nemlig i den Retning at bringe Militærudgifterne til Vejrs. Hvis de to foreliggende Lovforslag blive vedtagne, vil det betyde en Stigning i de aarlige Militærudgifter af ikke mindre end 442,647 Kr.

Jeg tror, man kan dele Indholdet af disse to Lovforslag i to Dele. Den ene Del vil jeg betegne som den, der er af blivende Karakter, og som kan foregribe Forsvarskommissionens Overvejelser, den anden anser jeg ikke for at være af blivende Karakter eller at kunne foregribe Forsvarskommissionens Overvejelser. Til den Del, der er af blivende Karakter, vil jeg henregne de Forhøjelser, der ere foreslaaede til Officierer, til Undermestre,

Forplejningskorpset, Premierløjtnanter og Sekondløjtnanter i Marinen, medens den anden Del omfatter det lille Tillæg til det menige Mandskab, der jo ikke kan betragtes som havende blivende Karakter.

Vi vide alle, at denne Sag har været forelagt Forsvarskommissionen, og at denne ikke har fundet sig beføjet til at tage Standpunkt overfor dette Spørgsmaal. Jeg skal tillade mig at oplæse et Par Linier af den Skrivelse, som Forsvarskommissionens Formand har tilsendt Forslagsministeren. Det hedder i denne: „Forslag herom fra Kommissionens Side vil kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen dels af de militære Lønnings-spørgsmaal som Helhed, dels af de paa-gældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen.“ Det forekommer mig, at det Svar, der her er givet fra Forsvarskommissionens Side, er fuldt ud korrekt, at et Spørgsmaal som dette ikke kan rives ud af sin Forbindelse, men, naar der er Tale om at give Lønninger til Officerer, maa ses i Forbindelse med hele denne Sag og endvidere, at det ogsaa maa tages under Overvejelse, hvilken Stilling disse Mænd fremtidig skulde have i den ny Forsvarsordning. Det kunde jo meget godt tænkes, at Forsvarskommissionen kom til det Resultat, at f. Eks. vor Hær eller Flaade skulde indskrænkes, og at vi ikke skulde have saa mange Soldater og Officerer som tidligere, da vilde jeg anse det for meget heldigt at vedtage en saadan Lønforhøjelse som den, her er Tale om. Hvis vi skulde til at afskedige nogle af disse Løjtnanter, som vi nu have givet Løntillæg, vilde Følgen jo ganske simpelt blive den, at vi ere bundne til dette Lønningstillæg, og at vi maatte give dem Ventepenge eller Pension, og da vilde et Lovforslag som dette jo komme til at gribe ind, saaledes at Staten vilde blive bebyrdet med Udgifter, som den ellers kunde have været sparet for.

Nu paastaas det, at de Lønninger, der bydes vore Løjtnanter, ikke ere høje. Jeg vil dog sige, at sammenlignet med, hvad man byder andre unge Mænd her i vort Samfund, kunne de ikke kaldes daarlige Lønninger. Der er jo desuden flere Gange ydet dem Løntillæg. De Lønninger, som vare fastsatte i Hærloven af 1867, vare for den yngste Klasse af Premierløjtnanter 900 Kr., for mellemste Klasse 1,200 og for ældste Klasse 1,500 Kr., men de ere dog virkelig, synes jeg, blevne ret betydeligt forbedrede i de mellemliggende Aar, saaledes at yngste Klasses Lønning